

АКАДЕМИЈА СТРУКОВНИХ СТУДИЈА - СИРМИЈУМ

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ЗАВРШНОГ МАСТЕР
РАДА

ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ:

1. Датум и орган који је именовао комисију:

25.02.2026. године, Наставно-стручно веће Високе школе струковних студија – Сирмијум, Сремска Митровица.

2. Састав комисије са назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, и назив високе школе струковних студија и установе у којој је члан комисије запослен:

3.
др Марта Дедај, професор струковних студија, педагогија, Академија струковних студија – Сирмијум, Сремска Митровица

др Гордана Степић, професор струковних студија, дидактика, Академија струковних студија – Сирмијум, Сремска Митровица

Јелена Иванчевић,, мастер васпитач у ПУ „Полетарац“, Стара Пазова

II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ:

1. Име, име једног родитеља, презиме:

Бранка (Бранислав) Љубинковић

2. Датум рођења, општина, Република:

22.12.1978 године, Вировитица, Р. Хрватска

3. Година уписа на мастер струковне студије, студијски програм:

Струковни мастер васпитач, 2024.

III НАСЛОВ ЗАВРШНОГ РАДА:

ИГРА КАО СРЕДСТВО ЗА УНАПРЕЂИВАЊЕ ОДНОСА МЕЂУ ДЕЦОМ У ВРТИЋУ

IV ПРЕГЛЕД ЗАВРШНОГ РАДА:

Мастер рад кандидата Бранке Љубинковић је обима 54 стране. Текст завршног мастер рада је подељен на следећа већа поглавља Увод, Теоријски део, Методологија истраживања, Резултати истраживања и дискусија, Предлог промена у пракси, Закључак, Литература, Прилог.

У теоријском делу рада разматрају се појам, обележја и значај деље игре као основне активности у раном детињству и њен допринос целовитом развоју детета. Посебна пажња посвећена је улози игре у развоју социо-емоционалних вештина, процесу социјализације и формирању квалитетних вршњачких односа у предшколском узрасту. Анализирају се карактеристике социјалног развоја детета, значај вршњачких интеракција, сарадње, комуникације и заједничког решавања проблема у различитим облицима игре. Такође, разматрају се обележја и значај квалитетних вршњачких односа у вртићу, као и улога васпитача у креирању подстицајног окружења које омогућава развој сарадње, емпатије, саморегулације и просоцијалног понашања. Теоријски оквир заснован је на релевантним педагошким и психолошким теоријама и савременим научним сазнањима која игру препознају као природан контекст учења, развоја и изградње социјалних компетенција деце предшколског узраста.

Методолошки део истраживања усмерен је на испитивање улоге игре у развоју и унапређивању односа међу децом у вртићу. Циљ истраживања је да се испита на који начин игра може бити средство за развијање и унапређивање односа међу децом у вртићу, као и да се идентификују васпитачки поступци и услови који подстичу квалитетнију сарадњу и комуникацију међу децом. Истраживање је квалитативног карактера и реализовано је на узорку од 20 васпитача Предшколске установе „Полетарац“ из Старе Пазове, објекат „Бамби“ у Голубинцима. Као инструмент прикупљања података коришћен је полуструктурирани интервју са питањима отвореног типа. Подаци су обрађени применом квалитативне анализе садржаја, при чему су одговори категорисани и тематски анализирани. Истраживање је реализовано кроз фазе планирања, прикупљања, анализе и интерпретације података, са циљем да се предложи могућности за унапређивање васпитно-образовне праксе.

Резултати истраживања показују да васпитачи игру препознају као веома значајно средство за развој социјалних односа међу децом у вртићу. Према њиховим одговорима, игра није само облик забаве, већ важан контекст у којем деца уче да сарађују, комуницирају, деле, поштују правила, развијају толеранцију и показују емпатију. Посебно се издваја значај симболичких игара улога, истраживачких игара и игара са правилима, јер ови облици игре захтевају договор, заједничко планирање, уважавање других и прилагођавање сопственог понашања групи. Анализа одговора показала је да се у дељеј игри најчешће јављају конфликти повезани са непоштовањем правила, поделом играчака и расподелом улога. Ипак, уочено је да деца у великој мери покушавају самостално да решавају настале изазовне ситуације, док се васпитач укључује када је потребна додатна подршка. Улога васпитача огледа се пре свега у посредовању, подстицању разговора, међусобног слушања и проналажења прихватљивих решења, чиме се код деце развијају одговорност, самосталност и способност конструктивног решавања конфликта. Васпитачи као значајне услове за развој квалитетних односа међу децом издвајају позитивну социјалну климу у групи, јасно постављена правила понашања, уважавање сваког детета, као и добро организован простор и доступност различитих материјала за игру. Истовремено, као изазове у пракси препознају велики број деце у групи и недовољно развијене социјалне вештине које деца понекад доносе из породичног окружења. Добијени резултати указују на то да игра представља значајан педагошки ресурс за развој вршњачких односа, али да њен позитиван утицај зависи од начина на који васпитач организује окружење, подржава деље интеракције и усмерава процес социјалног учења. Унапређивање праксе захтева континуирану подршку деци, професионално деловање васпитача и сарадњу са породицом. На основу резултата истраживања предлажу се мере усмерене на унапређивање квалитета вршњачких односа кроз игру у предшколској установи. Пре свега, потребно је организовати подстицајно физичко окружење које омогућава различите облике заједничке игре. Простор је пожељно обликовати у функционалне центре активности, као што су центар за симболичку игру, истраживачке активности, конструктивне игре и игре са правилима, чиме се подстичу сарадња, комуникација и заједничко решавање проблема. Значајна мера односи се на систематско укључивање деце у кооперативне активности које захтевају заједничко планирање, договарање, поделу улога и доношење одлука. Такве активности доприносе развоју просоцијалног понашања, емпатије, саморегулације и осећаја

припадности групи. Посебну улогу има васпитач као организатор, партнер и медијатор у игри. Неопходно је континуирано стручно усавршавање васпитача у областима социо-емоционалног развоја, ненасилне комуникације, рефлексивне праксе и конструктивног решавања конфликта. Важан сегмент унапређивања праксе представља и сарадња са породицом кроз радионице, саветодавни рад и заједничке активности, како би се обезбедила континуирана подршка развоју социјалних вештина и позитивних вршњачких односа и ван предшколске установе. Примена наведених мера може допринети стварању подстицајног, инклузивног и сигурног окружења у којем игра представља основни педагошки контекст за развој квалитетних вршњачких интеракција и целовитог развоја детета.

У закључку мастер рада истиче се да игра представља значајан педагошки контекст за развој социјалних и емоционалних компетенција деце предшколског узраста. На основу теоријских разматрања и резултата спроведеног истраживања може се закључити да различити облици игре, посебно симболичке игре, игре улога и игре са правилима, подстичу развој сарадње, комуникације, емпатије, саморегулације и конструктивног решавања конфликта. Истовремено, наглашава се значај улоге васпитача у креирању подстицајног окружења, подршци вршњачким интеракцијама и развијању позитивне социо-емоционалне климе у васпитној групи. Игра се тиме потврђује као важан чинилац изградње квалитетних вршњачких односа и унапређивања васпитно-образовне праксе.

У поглављу *Литература* представљен је списак свих стручних радова, истраживања и других релевантних извора који су коришћени током израде мастер рада.

У поглављу *Прилог* дат је приказ инструмента истраживања – интервјуа за васпитаче о улози игре у унапређењу односа међу децом у вртићу.

V ВРЕДНОВАЊЕ ЗАВРШНОГ МАСТЕР РАДА:

Мастер рад написан је у складу са образложењем датим у пријави теме мастер рада. Текст мастер рада садржи све битне елементе и на јасан и разумљив начин приказује теоријске поставке и резултате истраживања. Стручни допринос мастер рада огледа се у свеобухватном сагледавању значаја игре као основног педагошког контекста за развој социјалних и емоционалних компетенција деце предшколског узраста и унапређивање квалитета вршњачких односа. Допринос мастер рада огледа се и у идентификовању фактора који утичу на квалитет вршњачких интеракција, као што су организација простора и материјала, могућности за заједничко деловање, развијеност комуникационих вештина и подршка васпитача. Добијени резултати указују на потребу да се игра систематски користи као педагошки ресурс за подстицање позитивних односа међу децом и стварање подстицајне социо-емоционалне климе у васпитној групи. Промене у пракси које произилазе из резултата рада односе се на унапређивање улоге васпитача као партнера, медијатора и рефлексивног практичара, који креира окружење за сарадњу, подстиче децу на договор, преговарање и самостално решавање проблема. Практична примена предложених мера подразумева планирање подстицајног окружења за игру, организовање кооперативних активности, развијање социјалних вештина и јачање сарадње са породицом. На тај начин мастер рад доприноси унапређивању васпитно-образовне праксе, јер указује на могућности примене игре као средства за изградњу заједнице вршњака засноване на прихватању, уважавању, сарадњи и међусобној подршци.

VI КОНАЧНА ОЦЕНА ЗАВРШНОГ РАДА И ПРЕДЛОГ:

На основу укупне оцене рада, комисија предлаже:

- да се завршни рад прихвати а кандидату одобри одбрана
- да се завршни рад враћа кандидату на дораду (да се допуни односно измени) или
- да се завршни рад одбија

ПОТПИСИ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

Др Марта Дедај, проф.

Јордана Степић

Др Гордана Степић, проф.

Јелена Иванчевић

МА Јелена Иванчевић